

NATURA JURIDICĂ A DREPTULUI DE PREEMȚIUNE AL ASOCIAȚILOR

THE LEGAL NATURE OF THE ASSOCIATES' RIGHT OF PRE-EMPTION

CZU: 347.724:347.451:347(478)(094.4)

<https://doi.org/10.59295/spd2025j.56>

Nicoleta ȘALARI

ORCID: 0009-0008-3881-0611

E-mail: salarinikoleta@gmail.com

Universitatea de Stat din Moldova, Chișinău, Republica Moldova

Cristina MARTIN

ORCID: 0009-0004-2683-3294

E-mail: cristina.martin@aci.md

Universitatea de Stat din Moldova, Chișinău, Republica Moldova

Summary. *The associates' right of pre-emption is a statutory entitlement: a selling member must inform the co-associates when offering a share to an unaffiliated third party, and the co-associates then have priority to purchase that share under the same terms. A comparative analysis shows that it fits neither the model of an absolute real right nor that of a standard claim: it is not listed among the exclusive real rights and lacks the in personam, contract-based characteristics of a typical creditor's right. Instead, the study concludes that the associates' pre-emption right is best understood as a potestative right – exercisable at the holder's discretion (the preemptor has the right, but not the obligation, to use it) – whose exercise (through a unilateral declaration) directly affects the underlying sale contract. In doctrinal terms, scholars emphasize that it is a patrimonial and personal right with negative content (non-transferable), a primary legal priority right created by statute, which strengthens the internal cohesion of the LLC without conferring direct ownership over the share.*

Keywords: *associate, potestative right, right of pre-emption, limited liability company.*

INTRODUCERE

În contextul actual marcat de tendința schimbării constante a cadrului legislativ, a mediului economic și dinamica relațiilor corporative, una dintre instituțiile juridice care merită o atenție sporită, atât prin implicațiile sale practice, cât și prin impactul asupra stabilității și bunei funcționări a societăților cu răspundere limitată este dreptul de preemțiune al asociaților. Aceasta constituie pârgă de armonizare a libertății de dispoziție a părții sociale cu exigențele solidarității asociative, în special interesele legitime ale asociaților.

Dreptul de preemțiune al asociaților reprezintă o instituție juridică esențială în construcția societăților cu răspundere limitată, având rolul de a proteja caracterul de societate mixtă, care reprezintă o împletire dintre asocierea pe baza de capital social și

pe baza elementului intuitu personae, precum și de a păstra echilibrul intern în cadrul societății prin prevenirea intrării în cadrul grupului asociativ a unor străini.

MATERIAL ȘI METODĂ

Odată cu creșterea numărului de tranzacții privind părțile sociale, problematica dreptului de preemțiune revine în prim-plan, ridicând întrebări privind întinderea, efectele și, mai ales, natura sa juridică. Deși dreptul pozitiv reglementează scenariile și condițiile de exercitare a dreptului de preemțiune al asociațiilor, limitele acestuia, în doctrina de specialitate nu există un consens cu privire la categoria drepturilor subiective civile în care se încadrează acest drept. Contextual, se conturează trei întrebări esențiale: Este dreptul de preemțiune al asociațiilor un drept real, care acordă titularului prerogative directe asupra părții sociale? Este acesta un drept de creanță care produce efecte *inter partes*? Sau poate acesta face parte din categoria drepturilor potestative, în virtutea căruia preemptorul poate modifica prin act unilateral situația juridică preexistentă, mai exact contractul de vânzare-cupărare a părții sociale încheiat cu un terț? Răspuns la aceste întrebări poate fi obținut doar în urma analizei aspectelor esențiale ale dreptului de preemțiune al asociațiilor prin prisma caracterelor juridice ale fiecărei dintre cele trei categorii de drepturi subiective civile menționate *supra*. Efectuarea unei astfel de examinări presupune recurgerea la metoda analitică de cercetare, concentrată pe studierea elementelor definitorii ale dreptului de preemțiune al asociațiilor.

REZULTATE ȘI DISCUȚII

Dreptul de preemțiune al asociațiilor este dreptul recunoscut prin lege, care le permite să cumpere cu prioritate partea socială (sau o parte din aceasta) pe care un alt asociat intenționează să o înstrăineze către un terț, cu excepția cazului în care înstrăinarea este făcută către o persoană afiliată, către un alt asociat sau către societate. Pentru elucidarea esenței dreptului de preemțiune și momentului activării acestuia este oportun de a menționa că Plenul Curții Supreme de Justiție în Hotărârea nr. 1 din 04.10.2010 Cu privire la unele chestiuni ce apar la soluționarea litigiilor dintre acționar și societatea pe acțiuni, dintre asociat și societatea cu răspundere limitată (modificată prin Hotărârea PCSJ nr. 17 din 05.03.2025) a menționat expres că asociații beneficiază de dreptul de preemțiune numai în cazul înstrăinării părții sociale prin vânzare-cumpărare. Nu poate fi vorba despre un drept de preferință în cazul înstrăinării cu titlu gratuit a părții sociale (donare, schimb, transmitere în capitalul social) [1, §20].

Referindu-ne nemijlocit la natura juridică a dreptului de preemțiune, ținem să menționăm că acesta este un drept subiectiv care conferă titularului dreptului de preemțiune prerogativa de a avea o anumită conduită, mai exact dreptul acestuia de a fi informat de către asociatul – vânzător, denumit conform Codului civil – persoană obligată, și de a avea prioritatea la cumpărarea părții sociale, în cazul în care persoana obligată intenționează să o înstrăineze unei alte persoane decât persoanelor sale afiliate, altui aso-

ciat sau societății. Cu alte cuvinte, dreptul de preemțiune este un *drept civil subiectiv*, și nu doar o simplă procedură obligatorie de publicitate a hotărârii de vânzare [2, p.191].

Reieșind din faptul că atât legislația, cât și doctrina Republicii Moldova pun accent și supun reglementării și studierii doar drepturile reale și drepturile de creanță, considerăm oportun de a debuta analiza cu juxtapunerea analitică a trăsăturilor dreptului de preemțiune al asociațiilor cu caracterele juridice ale drepturilor reale.

Dreptul real este un drept subiectiv civil care acordă titularului său (proprietar, uzufructuar, creditor gajist etc.) anumite prerogative asupra unui bun pe care le poate exercita direct.

Analiza dreptului de preemțiune al asociațiilor prin prisma caracterelor juridice, în special opozabilitatea *erga omnes* și dreptul de urmărire, impune determinarea întinderii acestuia. Fiind un drept legal, dreptul de preemțiune al asociațiilor capătă opozabilitate absolută, iar terții nu-l pot ignora, mai mult decât atât, în seama acestora cade obligația de a nu împiedica exercitarea acestuia, caracter care îl apropie de drepturile reale. Așadar, legea impune respectarea acestui drept tuturor subiecților. Legea obligă în mod direct toate subiectele de drept să respecte dreptul de preemțiune, fiind vorba de un drept riguros și imperativ, totuși nu legea însăși devine “opozabilă”, ci dreptul de preemțiune ca efect concret al legii.

Pe de altă parte, este necesar de menționat că dreptul de preemțiune al asociațiilor, precum și dreptul de preemțiune general nu este prevăzut de art. 454 Cod civil al Republicii Moldova [3], ceea ce ne permite să afirmăm că dreptul de preemțiune nu este un drept real, deoarece tipul drepturilor reale sunt expres și limitativ (*numerus clausus*) prevăzute la articolul menționat. Deși lit.g) alin. (2) art. 454 Cod civil prevede că pot exista și alte drepturi reale decât cele exhaustiv enumerate, doar cu condiția că prin lege să le fie atribuit expres acest caracter. Totuși Legea 135/2007 [4] în niciuna din prevederile sale nu conține mențiuni prin care dreptul de preemțiune al asociațiilor să fie recunoscut ca drept real.

De asemenea, un drept real presupune o putere juridică pe care titularul o poate exercita direct asupra bunului. Puterea deținută de titularul dreptului real asupra lucrului se traduce printr-o „sumă de attribute și facultăți susceptibile de a se exercita împotriva oricui și de a impune respectul tuturor”. Pe când titularul dreptului de preemțiune are puterea juridică ce se exercită asupra contractului încheiat cu nerespectarea acestui drept, și nu direct asupra părții sociale care face obiectul contractului. Astfel ajungem la ideea că legăturile dintre titularul dreptului real și partea socială și legătura dintre titularul dreptului de preemțiune și partea socială, nu sunt identice, puterea titularului dreptului real fiind total diferită.

Pe de altă parte, dreptul de preemțiune nu oferă titularului său un drept de urmărire, ci doar dreptul de a introduce o acțiune în instanța de judecată, prin care instanța să pronunțe o hotărâre de constatare a încheierii contractului dintre persoana obligată și titularul dreptului de preemțiune. Cu alte cuvinte, instanța va recunoaște titularului dreptului de preemțiune calitatea de cumpărător, acest lucru fiind prevăzut de art. 25 alin. (8) din Legea 135/2007 coroborat cu art. 1146 alin. (5) Cod civil, acțiune care se prescrie

în termen de 6 luni. Cum dreptul de urmărire este o consecință a caracterului absolut pe care îl au drepturile reale, rezultă, în opinia Domnului Profesor Eugen Chelaru, că dreptul de preemțiune nu este nici real, nici absolut [5, p.98]. Mai mult decât atât, dacă obiectul drepturilor reale este un bun, obiectul dreptului de preemțiune este prioritatea stabilită de lege în favoarea preemptorului, cu ajutorul căreia poate să devină proprietar al bunului, în speță al părții sociale.

Așadar, în urma analizei coraportului dreptul real – dreptul de preemțiune al asociațiilor, identificăm că dreptul de preemțiune nu întrunește toate caracterele juridice ale drepturilor reale, chestiune care pune la îndoială caracterul său real, iar lipsa unei stăpâniri directe a bunului, adică a părții sociale, ne face să ne convingem că dreptul de preemțiune al asociațiilor nu este un drept real.

Dreptul de creanță este acel drept în a cărui virtute o parte, numită creditor, este îndreptățită să pretindă celeilalte părți, numită debitor, să execute una sau mai multe prestații, care pot fi pozitive sau negative, utilizând în caz de necesitate forța de constrângere a statului.

Dreptul de preemțiune creează o legătură juridică aparte ce se formează în condiții specifice. Proprietarul care oferă contractul considerat aici subiect pasiv, are obligația de a respecta dreptul de preemțiune al titularului, iar acesta din urmă devine subiect activ în relația formată. Subiectul pasiv trebuie să aducă la cunoștința subiectului activ intenția sa de a încheia contractul. Pe de altă parte, subiectul activ este în măsură să pretindă celui dintâi o obligație personală și de rezultat; de a respecta dreptul său, și o obligație negativă aceea de a nu se opune îndepărtării terților interesați să obțină bunul prin contract. Analizată într-un context mai larg, obligația negativă ce incumbă proprietarului apropie într-o oarecare măsură dreptul de preemțiune de categoria drepturilor de creanță [6]. De aici reiese, că dreptul de preemțiune al asociațiilor ar avea un caracter *inter partes*, întrucât titularii nu pot pretinde oricărui subiect de drept să le acorde preferință, ci numai proprietarului care procedează la vânzare.

Potrivit prevederilor art. 992 alin. (1) Cod civil “*Contract este acordul de voință realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice*”, precum și art. 993 alin. (1) Cod civil “*Oricine își poate alege în mod liber contractantul, dacă legea nu prevede altfel.*” Prin introducerea dreptului legal de preemțiune al asociațiilor, legiuitorul încearcă să creeze un raport juridic între persoana obligată și preemptor, în care persoanele sunt deja desemnate. Astfel, concursul dintre preferatul legii și terța persoană preferată de asociatul – vânzător, întotdeauna va finaliza în beneficiul primului, adică preemptorului legal, cu excepția cazului când acesta va renunța la dreptul său de preemțiune. Deci, prin aceasta nu se mai poate afirma despre raportul volițional clasic, or asociatul – vânzător este constrâns să accepte contractantul desemnat de lege.

Așadar, în baza celor expuse *supra* nu putem afirma că dreptul de preemțiune al asociațiilor este cu certitudine un drept de creanță, or caracterele juridice ale acestuia nu sunt identice cu cele ale dreptului de creanță.

Dreptul de care dispune la un moment dat preemtorul nu-i conferă prerogative imediate asupra bunului, precum dreptul real și nici posibilitatea de a cere vreunei persoane să dea, să facă, sau să nu facă ceva, precum dreptul de creanță, în schimb îi permite să acționeze în mod direct asupra acelei situații juridice născute fără participarea sa, cu efecte asupra persoanelor care au creat acea situație. Aceste aspecte vin să sugereze legăturile pe care dreptul de preemțiune le întreține cu o altă categorie de drepturi, mai puțin cercetată de doctrina noastră, categoria drepturilor potestative.

Se afirmă că dreptul de preemțiune ar fi un drept potestativ, deoarece are ca obiect o abstracțiune - situația juridică născută ca urmare a înstrăinării bunului unui terț (altul decât titularul dreptului de preemțiune), pe care preemtorul, printr-un act unilateral, după cum dorește, direct, fără a avea nevoie de a solicita ceva cuiva (unei alte persoane sau instanțe de judecată), fie o poate lăsa așa cum este, neexercitând dreptul său de preferință, fie o poate desființa, obținând anularea actului care i-a nesocotit dreptul, ori, după caz, modifica, ulterior anulării substituindu-se în locul terțului cumpărător și devenind proprietar al bunului vândut în locul acestuia, părțile contractante (vânzătorul și cumpărătorul) fiind obligate să se supună oricăreia dintre aceste opțiuni [7, p. 22-23]. Ținem să menționăm că, aceste teze sunt valabile legislației române, or, potrivit Codului civil român [8], contractul încheiat cu încălcarea dreptului de preemțiune este lovit de nulitate. În Republica Moldova, preemtorul nu poate decât să se adreseze instanței pentru ca aceasta să țină loc de contract și să-l recunoască pe preemtor în calitate de cumpărător, contractul de vânzare - cumpărare rămânând valabil încheiat.

Așadar, din cauza că dreptul de preemțiune al asociaților nu se încadrează perfect în nici una dintre cele două categorii de drepturi menționate mai sus, nu ne rămâne decât să efectuăm o analiză a acestui drept prin prisma caracterelor juridice ale drepturilor potestative.

Dreptul potestativ este o varietate a drepturilor subiective civile și presupune prerogativa de a provoca un efect juridic asupra situației juridice a altuia fără ca titularul acelei situații juridice să se poată opune [9]. Prof. Valeriu Stoica menționează că puterea conferită unei persoane de a modifica sau de a stinge o situație juridică preexistentă ori de a recrea o situație juridică printr-un act juridic unilateral, care este expresia unei opțiuni, constituie substanța juridică a unui drept potestativ [10]. Obiectul dreptului potestativ este o anumită situație juridică preexistentă, iar în conținutul dreptului potestativ intră prerogativa ingerinței în sfera de interes a persoanelor ale căror drepturi sau interese sunt incluse în situația juridică respective [11]. Exercitarea drepturilor potestative se efectuează prin intermediul actelor juridice unilaterale care sunt în mod direct expresia puterii juridice a acestui drept, și în mod indirect manifestare a libertății de voință.

În continuare ne propunem să analizăm dreptul de preemțiune al asociaților prin prisma caracterelor juridice ale drepturilor potestative menționate supra.

Astfel, obiectul dreptului de preemțiune al asociaților este contractul de vânzare-cumpărare a părții sociale, iar în conținutul acestuia intră prerogativa ingerinței asociatu-

lui preemtor în sfera de interes ale asociatului – vânzător și terțul cumpărător ale căror drepturi și interese sunt incluse în situația juridică, adică în contractul de înstrăinare a părții sociale [12], acest lucru rezultând din prevederile art. 25 alin. (8) din Legea 135/2007 coroborat cu art. 1146 alin. (4) Cod civil.

Dreptul de preemțiune al asociaților se realizează printr-o acceptare a ofertei asociatului – vânzător așa cum prevede art. 25 alin. (5) din Legea 135/2007 „Asociații trebuie să-și formuleze în scris acceptarea și să o transmită administratorului în termen de 15 zile de la data primirii ofertei...” Acceptarea ofertei este considerată a fi o declarație/act care reprezintă manifestarea unilaterală de voință a preemtorului, art. 1146 alin. (1) Cod civil *“Dreptul de preemțiune se exercită pe calea unei declarații adresate persoanei obligate...”*

Dreptul de preemțiune este un drept potestativ constitutiv, fiindcă din momentul exercitării acestuia apare o situație juridică nouă, în speță apare un nou contract între asociatul vânzător și preemtor identic cu contractul încheiat între asociatul vânzător și terțul cumpărător, fapt prevăzut în art. 1146 alin. (4) Cod civil. Ceea ce ține de efectele acestor două contracte, ținem să menționăm că ele ambele rămân valabile, însă diferă efectele fiecăruia, primul produce efecte obligaționale, iar al doilea efecte reale. Exercițarea dreptului de preemțiune nu transmite dreptul de proprietate asupra părții sociale, ci doar obligă proprietarul de a transmite dreptul de proprietate asupra acesteia.

Titularul dreptului potestativ se află într-o poziție mai puternică decât titularul unui drept de creanță, deoarece valorificarea dreptului potestativ nu cere executarea vreunei prestații de către titularul situației juridice afectate, care este ținut doar să tolereze efectul juridic intervenit în situația afectată. Așadar, putem menționa cu certitudine că din doctrina și legislația națională rezultă că dreptul de preemțiune al asociaților este un drept potestativ, or, preemtorul este în drept să-l exercite și nu este obligat. Mai mult decât atât, dreptul de preemțiune al asociaților are aceleași caractere juridice ca și drepturile potestative, fapt constatat în baza temeiurilor invocate mai sus.

Totuși, efectuând o analiză comparativă cu prevederile altor sisteme de drept, am identificat că, în dreptul român, regimul înstrăinării părții sociale este reglementat restrictiv. Astfel, potrivit art. 2022 alin. (2) din Legea privind societățile nr.31/1990 [13] *„Dacă actul constitutiv nu prevede altfel, transmiterea către persoane din afara societății este permisă numai dacă a fost aprobată de asociați reprezentând cel puțin trei pătrimi din capitalul social.”*, așadar, menționăm că nu există drept de preemțiune propriu-zis, dar există interdicție generală a cesiunii către terți fără acordul asociaților, conferind ultimilor un drept de veto asupra înstrăinării către terți. În acest sens, dreptul de preemțiune așa cum reiese din lege poartă un caracter relativ și-l apropie de categoria drepturilor de creanță, însă acest caracter nu exclude posibilitatea de exercitare unilaterală a dreptului, ceea ce îi conferă o component potestativă, dar doar în cadrul unui raport juridici cu subiecte determinate – asociații.

În Germania, nu există un drept de preemțiune legal instituit în favoarea asociaților unui GmbH, ci poartă o natură convențională dacă este înserată în statut [14]. Totuși,

după modul în care asociații își exercită dreptul lor de preemțiune – de regulă prin act unilateral, întărește calitatea sa de drept potestativ statutar care se exercită *ex-post*.

În Franța, Code de commerce [15] prin art. 223-14 impune o condiție de valabilitate a cesiunii părții sociale către terți, și anume, acordul majorității asociaților deținând cel puțin jumătate din capitalul social [15]. Similar ca în România, nu se prevede un drept de preemțiune propriu-zis, ci apare ca un prag de aprobare dat de către asociați, totuși asociații pot să creeze un drept de preemțiune prin includerea acestuia în statut, drept pe care asociatul îl poate exercita prin manifestarea unilaterală de voință în faza *ex-ante*, chestiune care îi atribuie natură potestativă, păstrându-i totodată caracterul relativ.

Suplimentar, dreptul de preemțiune al asociaților este un drept patrimonial, deoarece acesta poartă asupra unei situații juridice de natură patrimonială, astfel el însuși dobândește o valoare patrimonială și devine drept patrimonial. De asemenea, identificăm că dreptul de preemțiune este un drept personal și inalienabil, iar posibilitatea de a-l pune în aplicare îl are doar preemptorul, singurul îndreptățit să uzeze de dreptul său.

CONCLUZII

În urma unei analize complexe a naturii juridice a dreptului de preemțiune prin prisma doctrinei și legislației naționale, am determinat că dreptul de preemțiune al asociaților nu întrunește caracterele juridice nici a unui drept real, nici a unui drept de creanță, ci este un drept potestativ realizarea căruia ține de titular, care are drept obiect situația juridică preexistentă dintre asociatul-vânzător și terțul cumpărător. Conținutul acestui drept constă în prerogativa ingerinței preemptorului prin exercitarea dreptului său în sfera de interes a persoanelor ale căror drepturi sau interese sunt incluse în situația juridică respectivă, adică a asociatul-vânzător și terțului cumpărător.

Totuși, rezultatul analizei comparative spune că dreptul de preemțiune al asociaților are o natură hibridă, aflată la interferența caracterului potestativ cu cel relativ, sau a caracterului potestativ cu cel absolut. Însă, natura sa depinde, în mod decisiv de contextul normativ, adică legiuitorul este cel care determină combinația de caractere din care face parte dreptul de preemțiune al asociaților. În sistemul de drept național, el se apropie de un drept real prin caracterul său legal și *erga omnes*, în România, Germania și Franța, el se aseamănă cu un drept de creanță, dar totuși elementul central și comun este caracterul potestativ, titularul dreptului având prerogative ca prin manifestarea unilateral de voință să influențeze un act juridic preexistent.

Concluzionând, în contextul celor menționate, dreptul de preemțiune al asociaților reprezintă un drept potestativ corelativ unei obligații negative impuse asociatului care deține partea socială supusă preemțiunii, mai exact interdicția de a încheia contract de vânzare-cumpărare cu un terț, fără notificarea prealabilă a asociaților, cu excepțiile prevăzute de Legea 135/2007 (când partea socială se înstrăinează unei persoane afiliate asociatului, asociaților sau societății, în acest caz partea socială poate fi înstrăinată liber).

REFERINȚE:

1. Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 1 din 04.10.2010 Cu privire la unele chestiuni ce apar la soluționarea litigiilor dintre acționar și societatea pe acțiuni, dintre asociat și societatea cu răspundere limitată (modificată prin Hotărârea PCSJ nr. 17 din 05.03.2025). Disponibil: https://jurisprudenta.csj.md/search_hot_expl.php?id=344;
2. NEGRU I., *Teoria generală a dreptului de preemțiune*, editura Universul Juridic, București, 2010.
3. Codul civil al Republicii Moldova nr. 1107 din 06.06.2002. Publicat în: Monitorul Oficial Nr. 66-75 art. 132 din 01.03.2019. Republicat în temeiul Legii nr.133 din 15.11.2018 – Monitorul Oficial al Republicii Moldova, nr. 467-479 din 14.12.2018.
4. Legea nr. 135 din 16.06.2007 privind societățile cu răspundere limitată. Publicată în: Monitorul Oficial al Republicii Moldova Nr. 127-130 din 17.08.2007
5. E. Chelaru, *Curs de drept civil. Drepturi reale principale*, Ed. All Beck, București, 2000, p. 19, D. Chirică, op. cit., p. 98;
6. NEGRU I., *Teoria generală a dreptului de preemțiune*, editura Universul Juridic, București, 2010.
7. NEGRU I., CORNEANU D., *Discuții în legătură cu natura juridică a dreptului de preemțiune*, în în Dreptul nr. 1/2004, p. 34 p.22-23;
8. Noul Cod civil român din 17 iulie 2009. Republicat în temeiul art. 218 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011;
9. Drepturile potestative (secundare). Disponibil: <https://legeaz.net/dictionar-juridic/drepturile-potestative-secundare> , [Accesat: 08.07.2025];
10. STOICA, V., Curs universitar. *Drept civil.Drepturi reale principale*, Editura C.H Beck,. București, 2009;
11. Adnotare introductivă: Noțiuni elementare ale dreptului civil. Disponibil: <https://animus.md/adnotari/2/#DPotestativ>, [Accesat: 08.07.2025].
12. Drepturile potestative (secundare). Disponibil: <https://legeaz.net/dictionar-juridic/drepturile-potestative-secundare> , [Accesat: 08.07.2025];
13. Legea nr. 31 din 16 noiembrie 1990 (**republicată**) privind societățile. Publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1066 din 17 noiembrie 2004;
14. Gesetz betreffend die Gesellschaften mit beschränkter Haftung. Disponibil: <https://www.gesetze-im-internet.de/gmbhg/> , [Accesat: 08.07.2025];
15. Code de commerce, Version en vigueur au 8 juillet 2025. Disponibil: https://www.legifrance.gouv.fr/codes/texte_lc/LEGITEXT000005634379/ , [Accesat: 08.07.2025].